

Recensent: H.J.Lammers

Anne-Rose Corrine Hermer: **‘Dagboek van Batya, een eigenwijze hond.** Toen leerde ik ineens wat Non-Hodgkin is.... Uitgeverij Calbona, Rotterdam 2008 ISBN: 978 90 71343-80-3 Zie ook: www.calbona.nl (Leukemie/PO/1) ((© A.R.C.Hermer, productie Scan Laser)

Soort boek / Ziekte / Stijl:

De moeder van de schrijfster was zeer gehecht aan haar huisdieren. Toen haar moeder onverwacht in het ziekenhuis opgenomen moest worden vanwege lymfeklierkanker, schreef zij haar moeder een “brief van Batya”, haar lievelingshondje (vernoemd naar de Israelische detectiveschrijfster Batya Gur). Dit monterde haar moeder op, zodat zij besloot het hondje haar moeder regelmatig tijdens de ziekenhuisopnames gedurende de periode 2004-2006 een brief te laten sturen(4 brieven, 17 pagina’s), wat geleid heeft tot het “bijhouden door het hondje” van een chronologisch dagboek dat, mede op verzoek van haar moeder, moest worden uitgegeven.

Het in hondentaal-idiom geschreven chronologische dagboek (142 pagina’s) doet verslag van een leven als hond in een ideaal hecht “familieverband”. Het eten, het wandelen, sympathieke en onsympathieke bezoekers, het dicht tegen mama aan op bed kunnen slapen, het zorgen voor en passen op mama, het stoeien met en klagen over de mede huisgenoten. En dit vredige leventje wordt wreed verstoord door mama’s ziekte. Batya hoort de gesprekken over mama’s situatie, becommentarieert bezoekers, neemt situaties waar en trekt dan eigen conclusies trekt.

Over de schrijfster: Het teefje Batya vermeldt (7-10-2004, pag. 23): “Anne-Rose (*C.Hermer*) is een schrijfster, en ze schrijft ook voor wat kranten en tijdschriften. Ze schrijft een boek voor jongeren die een beetje moeite met lezen hebben en/of doof zijn. Het gaat over een meisje van 15 jaar dat plotseling haar vader verliest. Anne-Rose was zelf 11 jaar toen haar vader stierf”.

De schrijfster woonde (in 2004) in Rotterdam in een appartement samen met haar moeder, werkzaam als vertaalster, de Malthezers Kira en Batya en de kat Yentl.

(Pag. 148): “(Anne-Rose heeft veel en veel meer geschreven dan ik genoemd heb, hoor. Vergeet niet dat ik me niet met elk detail bezig kan houden)”

Boekbespreking: Om in “mensentaal” te beginnen: het chronologische verloop van de ziekte van de moeder (“mama” voor het hondje) is, helaas, zoals in zo vele gevallen. In de zomer van 2004 ontstond een zwelling in haar hals. Via de huisarts werd zij verwezen naar specialisten in het ziekenhuis en ondergaat zij vele onderzoeken waarna uiteindelijk de diagnose lymfklierkanker wordt gesteld. Er volgt een zware gang van medicatie, in en uit het ziekenhuis gaan en chemokuren met al de nare bijwerkingen. De behandeling blijkt aan te slaan waarop met Kerstmis duidelijke verbetering intreedt en in maart 2005 de zwelling nagenoeg verdwenen is. Helaas beginnen de klachten en de zwelling in april opnieuw en wordt metastase vastgesteld. Opnieuw is er een gang naar ziekenhuizen, afwisselend, een algemeen en een gespecialiseerd ziekenhuis en ondergaat ze zware

behandelingen. Ze heeft diverse ervaringen met miscommunicaties, onvolledige of gebrekkige informatie en een controverse tussen specialisten inzake bestralen of chemokuren. Naast intens meelevende, ondersteunende zorgverleners zijn er kille protocollisten. Op 1 februari 2006 overlijdt moeder.

Voorwoord (pag.5) “Er zijn een heleboel boeken geschreven over zieke mensen. Maar hebben jullie dergelijke dingen ooit bekeken vanuit het oogpunt van een hond? Nee, dus. Als ik het niet dacht. Wij honden worden door buitenstaanders vaak vergeten. Dit dagboek zet deze situatie hopelijk een beetje recht. Ik heb wat schrijfervaring, want ik stuur af en toe een e-mail naar mama”.

Uit het dagboek, pag. 25 : “Morgen zal ik weer wat schrijven. Ten minste, als ik op de laptop mag werken. Fijn hoor zo’n plat ding. Voor mijn korte hondenpootjes is dit veel gemakkelijker dan dat ding op die hoge tafel.”

Wat viel op: Het dagboek van Batya is uiterst gedetailleerd niet alleen wat betreft dagelijkse gewone huishoudelijke maar ook wat betreft medisch en verpleegkundige zaken (gedetailleerde beschrijvingen van onderzoeken, medicijnen, behandelingen), uiteraard genoteerd vanuit de werkelijkheid met een “hondenverstand”. Dit betekent dat het verondersteld is te zijn geschreven vanuit verwondering en onbegrip dat mensen “simpele” zaken zo gecompliceerd kunnen maken. Om de teneur in het kort te illustreren: een zwelling snijd je weg en daar ga je toch geen medicijnen voor innemen waarvan je steeds maar zieker wordt.

Waarschuwing op de achterkaft: “dit is géén kinderboek”. Voor een goede indruk volgen hierna een aantal uitgebreide citaten.

Citaten:

Pag. 10: “Mijn grootste hobby’s zijn uitgaan (behalve als het regent), eten (geen vis wel kip, vlees en uiteraard Caesar) en bij mama zijn. Het is een echte hondenmama. We zijn ook op dezelfde dag jarig. Zij voelt mij gewoon heel goed aan. Daarom schrok ik zo toen ze ziek werd”.

Pag. 12: “Aha. Weer naar zo’n ziekenhuis, zo’n gekke tent waar ik niet in mag. Daar bedoelen ze gewoon mee: Yentl, Kira en jij moeten thuis blijven. En het was nota bene op 30 september, de verjaardag van mama en mij. Nou, dat is een gekke verjaardag geworden”.

Pag. 13: “Anne- Rose pakte een gekke tas die ik nog nooit gezien had. Een hele rare boodschappentas. Er gingen allemaal dingen in die mama altijd in de badkamer gebruikt. (- - pag.46) Als ze naar het ziekenhuis gaan zonder die gekke tas, dan komen ze vrij snel weer terug. Hebben ze die gekke tas bij zich, dan komt mama ’s nachts niet thuis”.

Pag. 22: “Ik wil er niet te veel aan denken dat mama ziek is. Alleen lukt dat bijna niet. Ze ziet er niet goed uit, ze kan niet goed lopen, en die gekke bult in haar hals wordt steeds groter. (- -) Ik maak me zorgen om mama. Ze kan ook haast niet bukken naar mijn waterbak. Heel verdacht.”

Pag. 60: “Die twee dokters weten waarschijnlijk veel over kanker, maar snappen weinig van mensen die kanker hebben”.

Pag. 73: “(Anne-Rose) moest ook even naar het stadhuis omdat ze een rapport ging halen over kunstsubsidies. (- -) Dat rapport was ontzettend dik (- -) 1450 gram! De conclusie weegt 275 gram. (- -) Vrijdag was het pas echt raak. Woensdag had iemand gebeld om te zeggen dat het nieuwe fornuis bezorgd zou worden (*volgt uitgebreid verslag van levering en montage van het fornuis en andere huishoudelijke klussen*)”.

Pag. 82/83: “Afgelopen Dinsdag is Coby geweest. Zo heet die mevrouw met haar handeltje in geleasde haren. Wij (*Batya en Kira*) wilden natuurlijk graag bij mama blijven toen Coby er was. Maar....DAT MOCHT NIET! (- -) Anne-Rose besloot met ons uit te gaan.(- -) Die geleasde haren schijnen ze ook een pruik te noemen. Je mag zo’n ding ’s nachts niet ophouden.

Pag. 95: “Mama gaat altijd met een taxi naar het ziekenhuis. Omdat ze 76 is, heeft ze recht op 65+korting. Maar sinds ze die geleasde haren heeft, denken taxichauffeurs dat ze 65 min is in plaats van 65+”.

Pag. 153: “Tegen half vijf in de ochtend kwamen er mensen in huis met zo’n tafel op wielen.(- -). Ik zag hoe ze mijn zieke mama voorzichtig op dat wiertjesding legden.”

Pag. 155: “Ik heb aan mama gesnuffeld toen ze in een vreemde houten doos lag”

Pag. 156: “Ik wilde alleen op de bank liggen, bovenop een trui van mama”.

Pag. 157: “Nou, toen kwamen op maandagmorgen 13 maart 2006 twee personen in gekke pakken mij dus halen. Ze waren van de dierenambulance. Zag ik nu pas vanuit de hemel”.